

MILAN AUGUSTIN - SCÉNÁŘ

S panem Augustinem jsme se sešli v jeho pracovně v okresním archívu. Před námi na stole byla hromada materiálů a útlá kniha, kterou napsal: „Konec 2 světové války v Karlových Varech. Pokus o rekonstrukci.“

Naše reportáž je takovým malým pokusem o rekonstrukci toho, jak tato kniha vznikala, a také snahou zjistit, jací vlastně byli skuteční hrdinové.

3:09 – 3:29

To byli vlastně taková hrdinová, o kterých nikdo nevěděl, protože ~~prostě~~ byli ve stínu té ideologie, a ta nechtěla o takových hrdinech slyšet.

3:40 – 3:45

Byli to Alois Kačena a Jaromír Kytýř, za kterými jsem chodil...

6:14 – 6:38

Šlo o to říct, jak to bylo doopravdy. Proto se to taky jmenuje „Pokus o rekonstrukci“. My jsme věděli z komunistické sborníků polopravdivých, jak to přibližně je. Ale jsem chtěl říct, že to bylo vlastně trochu jinak.

7:46 – 7:55

A oni mi za to byli hrozně vděční, protože svým způsobem se cejtili ukřivdění, že se vždycky dával důraz Rudou armádu, což fakt nebyla pravda.

My z regionální historie známe tvrzení, že Karlovy Vary byly osvobozeny z části Američany a z části Rudou armádou. Vaši pamětníci byli ale těmi, kteří konec války prožili v Karlových Varech a byli v centru veškerého dění. V té, pro nás známé, historii se ale o nich nemluví. Proto vaše kniha pro ně musela být významnou životní satisfakcí.

17:19 - 17:41

Tim udělalo pánům největší radost, že ~~pak~~ jsem to dotáhnul do konce. Tak jsem potom šel ~~tedy~~ na magistrát, dal jsem jim tam ty knížky a řekl jsem jim: „A tady žijou lidi, o kterých vy vůbec nic nevíte a podívejte se, co oni udělali a měli byste jim dát alespoň čestné občanství města...“

17:45 - 18:59

Ti poslední žijící Češi, který tohle to všechno tady spunktovali, dostali čestné občanství města. Už jim bylo kolem 80ti, přes 80, nikdo se o vás nestará, najednou přijde mladej nějaký člověk a napíše o nich knihu, a pak je vytáhnou a dají jim čestné občanství města ... teď, tam tleská celý divadlo a řeknou... jo, tak to je ono. A to asi bylo na tom to nejkrásnější.

V jejich postojích a samotném konání, o kterých v knize píšete, se projevovala nesporná dávka nebojácnosti, statečnosti a odvahy. V činech tehdejších aktérů je velmi výrazné hrdinství, jak vnímáte jejich neohroženost, odvalu jako historik, který zpracovával jejich svědectví? Bylo něčím výjimečné?

10:06 – 10:30

Oni měli takovou ~~tu~~ noblesu lidí z té první republiky, noblesní vystupování. Já jsem třeba přišel k nim domů a oni byli v kvádru, protože přišla návštěva, tak si vzali oblek s kravatou...

22:12-22:30

Měli noblesu, měli vtip, měli humor, a zároveň to byly neuvěřitelné osobnosti, takže mě samotného to neuvěřitelně posílilo...

34:12 – 34:31

...byli pro mě něco mezi tátama a dědečkama, a oni oba dva uměli neuvěřitelně vyprávět, prostě člověk měl otevřenou pusou, jenom koukal, jak plasticky dokázali popsat poměry ve Varech za druhý světový války, co tady všechno bylo možný dělat...

22:30 – 2:34

„Byli mi takovou pochodní nebo takovým vzorem.“

Dala by se vystihnout vaše kniha jedním slovem nebo větou?

35:19 – 35:25

„Je to jeden z dalších schodů na schodišti poznání.“